

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. szeptember 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A szolgálati tekintély megsértésének vétsége miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2018. május 02. napján kihirdetett Kb.I.4/2018/4/II. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét a Btk. 447. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző szolgálati tekintély megsértése vétségének minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa a 2018. május 02. napján kihirdetett Kb.I.4/2018/4/II. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk. 447. § (1) bekezdés b./ pontjába ütköző szolgálati tekintély megsértésének vétségében, ezért 60 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés megfizetésére 6 havi részletfizetést engedélyezett. Rendelkezett a pénzbüntetés, illetve egy részlet elmaradása esetén a még fennálló összeg szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott és védője felmentés érdekében fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.400/2018/1. számú átiratában a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést megalapozatlannak tartotta. Indokolása szerint a katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg a történeti tényállást. A tényállás megalapozott, felülbírálatra alkalmas. Az eljáró katonai tanács az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A tényállást a felmentés érdekében támadó védelmi fellebbezések, figyelemmel a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmára, nem vezethetnek eredményre. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban tévesen minősítette annak katonai vétségét. Az irányadó tényállásra, a sértett munkaköri leírásának 33. pontjára, valamint a vonatkozó szolgálati utasításra hivatkozva rámutatott arra, hogy a közterületi szolgálatba vezényelt vádlottnak **sértett**, mint szolgálatirányító parancsnok a szolgálati előjárója volt, ezért a bűncselekmény törvényhelye helyesen a Btk. 447. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző szolgálati tekintély megsértésének vétsége. Kifejtette azt is, hogy a büntetéskiszabás során helyesen értékelte a bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket, és méltányos jogkövetkezményt alkalmazott a vádlottal szemben, ugyanakkor vitatta a pénzbüntetés mértékének átváltoztatásáról szóló rendelkezés helyességét. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a

minősítést pontosítsa, a pénzbüntetés szabadságvesztésre átváltoztatásának mértékére vonatkozó rendelkezést, mint szükségtelent mellőzze, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A védő utóbb előterjesztette fellebbezése írásbeli indoklását. Ebben kifejtette, hogy a sértett kiprovokálta a vádlott cselekményét, amelynek egyébként nincs társadalomra veszélyessége. A vádlott nem tagadta meg a parancs végrehajtását és az átírandó jelentést, mint megsemmisítésre váró iratot összetépést követően a Tük-ös kosár felé dobta, de az a földre esett, cselekménye nem a felettese megszegényítésére irányult. Ezért indítványozta, hogy elsődlegesen a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlottat mentse fel, másodlagosan pedig a büntetőeljárás felfüggesztését kérte mindaddig, amíg **sértett** vonatkozásában nem kerül kivizsgálásra az, hogy a vádlottal szemben tanúsított cselekménye kimeríti-e a Btk. alárendelt megsértésére vonatkozó tényállását.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő perbeszédében a fellebbezést és annak indokait, valamint irányát változatlanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a vádlott magatartása nem a felettes megszegényítésére irányult, és cselekményének nincs társadalomra veszélyessége. Ezért elsődlegesen a vádlott felmentését kérte, másodlagosan annak megfontolását, hogy a másodfokú bíróság jelen eljárás felfüggesztése mellett kezdeményezzen büntetőeljárást **sértett** ellen alárendelt megsértésének vétsége miatt.

A vádlott az utolsó szó jogán a fellebbezését fenntartotta és kérte felmentését. Hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, és nem állt szándékában megsérteni senkit. Egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú határozatot és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat alapvetően betartotta. Tévedett ugyanakkor az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlott nyomozati vallomását a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 291. § (1) bekezdése helyett, a tanúk nyomozati vallomását a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 296. § (2) bekezdés b./ pontja helyett a 301. § (1) és (3) bekezdése alapján ismertette. Ez azonban eljárási szabálysértésként nem értékelhető. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az eljárás felfüggesztésének törvényi akadálya van a Be. 394. §-ában meghatározott törvényi feltételek és a másodfokú bíróság kompetenciájának hiánya miatt.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlott tett vallomást a tárgyaláson, amelyben tagadta a bűncselekmény elkövetését és érdemi védekezést terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a szétépett jelentést a Tük-ös zsákba akarta dobni, de idegességében elvétette. A bíróság kihallgatta tanúként **sértettet** és **tanú1** észlelő tanút és ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük a parancsnoki kivizsgáló jelentést, a vádlott és a tanúk jelentését, a szolgálattervezetet. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlott védekezésével szemben a tényállást a tanúk terhelő vallomása, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldalának 1. bekezdésétől a 4. oldal 2. bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el tényállása alapjául. A

bíróság mérlegeléssel ítélete 2. oldalának közepétől az utolsó bekezdésig terhelő történeti tényállást állapított meg.

A másodfokú katonai tanács maga is észlelte a felülbírálat során, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a./ pontjában foglaltak szerint kisebb részben megalapozatlan, ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be. 593. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel a történeti tényállást azzal egészíti ki (ítélet 2. oldal 7. bekezdés 7. sor), hogy: „...**sértett** szolgálatirányító parancsnoknak, aki a felettese és előljárója volt (a vádlottnak).” A pontosítás indoka, hogy a sértett nemcsak felettese, feljebbvalója, hanem a szolgálati előljárója is volt a vádlottnak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú katonai tanács által pontosított tényállás már megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem alapos.

A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott. A fellebbezés a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmába ütközik, a Be. 594. § (1) bekezdése alapján nem nyílt meg a bizonyítás felvételére és az iratok alapján sem lehetett más tényállást megállapítani, ezért a fellebbezés eredményre nem vezethetett. A vádlott cselekménye alkalmas volt a szolgálati előljáró más előtti megszegényítésére. A szolgálati rend és fegyelem ugyanis akkor érvényesül kellő elvártsággal, ha a parancsra jogosult személy tekintélye képes alátámasztani döntési, irányítási kompetenciáját. Ennek hiányában a parancsok teljesítése, a szolgálati rend fenntartása hatékonyan nem érvényesülhet.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, azonban tévedett a függelemsértő katonai vétség minősítésekor. A fellebbviteli bíróság egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a cselekmény jogi minősítésével kapcsolatban átirata 2. oldal negyedik bekezdésétől a hetedik bekezdésig kifejtett álláspontjával. **sértett**, mint szolgálatparancsnok a munkaköri leírás 33. pontja értelmében a közterület rendjének fenntartásával kapcsolatos rendészeti feladatokat ellátó beosztott állomány tevékenységét irányítja, ellenőrzi. A szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III.24.) ORFK utasítás 2/a. pontja szerint alárendelt állomány a közterületek rendőri ellenőrzésére vezényelt állomány. Minderre figyelemmel a közterületi szolgálatba vezényelt vádlottnak **sértett** szolgálatirányító parancsnoki szolgálat ellátásának ideje alatt az előljárója volt, nem pedig a szolgálatot teljesítő feljebbvalója, ezért a bűncselekmény törvényhelye helyesen a Btk. 447. § (1) bekezdés a./ pontja. Ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlott cselekményét a Btk. 447. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző szolgálati tekintély megsértése vétségének minősítette. A vádlott azzal a magatartásával, hogy más előtt a szolgálatirányító parancsnokától javításra több alkalommal visszakapott jelentést indulati állapotban szétépte és a padlóra dobta, megvalósította a függelemsértő katonai vétség törvényi tényállási elemeit.

Nem értett egyet a fellebbviteli bíróság azzal a védői érveléssel, hogy a sértett provokálta a vádlottat. A cselekmény tényleges társadalomra veszélyessége a fentebb kifejtettek alapján megállapítható, az eljárás megszüntetésére nincs törvényes ok.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket és nem tévedett, amikor a vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával pénzbüntetést szabott ki. A pénzbüntetés napi tételeinek száma a cselekmény tárgyi súlyával arányos, míg a napi tétel törvényi minimumhoz közeli összege igazodik a vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyaihoz. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság helyes indokai alapján helybenhagyta azzal, hogy felhívja az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy az átváltoztatás mértékének meghatározásánál vegye figyelembe a büntetések, az intézkedések, az egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési eljárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 66. §-ának előírását.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2018. szeptember 14.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k.
előadó bíró

. Belovai Henriette hb. százados s.k.
bíró

A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2018. szeptember 14.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

